

BLAKE PIERCE

RILEY PAIGE MYSTERY SÉRIE – KNIHA Č. 6

SOUŽENÍ

Blake Pierce

Soužení

Серия «Záhada Riley Paige», книга 6

Аннотация

Mistrovsky zpracovaný thriller a záhada! Autor skvostně vytvořil postavy, jejichž psychická stránka je tak dobře popsána, že máme pocit, jako bychom byli v jejich mysli, sledovali jejich obavy a těšili se z jejich úspěchu. Zápletka je velmi inteligentní a poskytne vám zábavu během čtení celé knihy. Tato kniha je plná zápletek a nenechá vás usnout, dokud neotočíte poslední stránku. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (o knize Navždy pryč) **SOUŽENÍ** je šestou knihou z nejprodávanější mystery série Riley Paige, která začíná knihou **NAVŽDY PRYČ** (kniha č. 1) . Na předměstí Seattlu se objeví muži a ženy, otrávení tajnou chemikálií. Když se to ale začne opakovat, je jasné, že je třeba dopadnout vyšinutého vraha, FBI povolá své nejlepší lidi: Zvláštní agentku Riley Paige. Riley obdrží výzvu k návratu a plnění svých povinností – ale Riley, stále ještě vyvedená z míry z útoků na svou rodinu, s návratem váhá. Ale když těla přibývají a vraždy se stávají mnohem nevysvětlitelnější, Riley ví, že nemá na vybranou. Případ zavede Riley hluboko do znepokojujícího světa pečovatelských domů, nemocnic, poflakujících se pečovateli a psychotických pacientů. Jak se Riley dostává hlouběji do mysli vraha, uvědomí si, že je na stopě nejděsivějšímu zabijákovi ze všech:

jehož šílenství nezná mezí – a přesto je to někdo, kdo se může jevit překvapivě obyčejný. Temný psychologický thriller, ze kterého se napjatým očekáváním rozbuší srdce, **SOUŽENÍ** je knihou č. 6 ze strhující nové série – s oblíbenou novou postavou – která vás přinutí otáčet stránky dlouho do noci. Kniha č. 7 ze série Riley Paige bude brzy k dostání.

Содержание

PROLOG	9
KAPITOLA PRVNÍ	14
KAPITOLA DRUHÁ	23
KAPITOLA TŘETÍ	32
KAPITOLA ČTVRTÁ	37
KAPITOLA PÁTÁ	42
KAPITOLA ŠESTÁ	46
KAPITOLA SEDMÁ	56
KAPITOLA OSMÁ	61
KAPITOLA DEVÁTÁ	69
Конец ознакомительного фрагмента.	75

SOUŽENÍ

(RILEY PAIGE MYSTERY SÉRIE – KNIHA Č. 6)

B L A K E P I E R C E

Blake Pierce

Blake Pierce je autorem RILEY PAGE mysteriózní série bestsellerů, která zahrnuje dvanáct knih (a přibývají další). Blake Pierce je taky autorem mysteriózní série MACKENZIE WHITE, která pozůstává z osmi knih; mysteriózní série AVERY BLACK, pozůstávající ze šesti knih; mysteriózní série KERI LOCKE, pozůstávající z pěti knih; mysteriózní série MAKING OF RILEY PAIGE, pozůstávající z dvou knih (a přibývají další); a mysteriózní série KATE WISE, pozůstávající ze dvou knih (a přibývají další).

Zanícený čtenář a celoživotní fanoušek mysteriózního žánru a thrillerů, Blake ocení zpětnou vazbu, a tak neváhejte, navštivte www.blakepierceauthor.com, zjistěte více a zůstaňte v kontaktu.

Copyright © 2016 Blake Pierce. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou případů povolených v USA. Copyright Act z roku 1976, žádná z částí této publikace nesmí být reprodukována, distribuována nebo žádnou formou či médiem vysílána nebo ukládána v databázích či úložných systémech, bez předchozího svolení autora. Tento ebook je licencován pro vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo předáván

jiným osobám. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si, prosím, další kopii pro každého příjemce. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro vaše použití, vraťte ji, prosím, a zakupte si svou vlastní kopii. Děkujeme vám za respektování tvrdé práce tohoto autora. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, postavy, uspořádání, místa, události a zápletky jsou beze zbytku produktem autorovy představivosti nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať živými nebo zesnulými, je čistě náhodná. Obrázek na přebalu Copyright GongTo použit s licencí od Shutterstock.com.

KNIHY OD BLAKE PIERCE

SÉRIE STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ

SLEDOVANÁ (knihy č. 1)

ČEKÁNÍ (knihy č. 2)

MYSTERY SÉRIE RILEY PAIGEOVÁ

NAVŽDY PRYČ (knihy č. 1)

POSEDLOST (knihy č. 2)

TOUŽENÍ (knihy č. 3)

VÁBENÍ (knihy č. 4)

PRONÁSLEDOVÁNÍ (knihy č. 5)

SOUŽENÍ (knihy č. 6)

OPUŠTĚNÁ (knihy č. 7)

MACKENZIE WHITE MYSTERY SÉRIE

JEŠTĚ NEŽ ZABIJE (knihy č. 1)

JEŠTĚ NEŽ SPATŘÍ (kniha č. 2)

JEŠTĚ NEŽ POŽEHNÁ (kniha č. 3)

JEŠTĚ NEŽ VEZME (kniha č. 4)

JEŠTĚ NEŽ POTŘEBUJE (kniha č. 5)

PSYCHOLOGICKÉ ZÁHADNÉ TAJEMSTVÍ CHLOE

FINE

DALŠÍ DVEŘE (kniha č. 1)

OBSAH

PROLOG

KAPITOLA PRVNÍ

KAPITOLA DRUHÁ

KAPITOLA TŘETÍ

KAPITOLA ČTVRTÁ

KAPITOLA PÁTÁ

KAPITOLA ŠESTÁ

KAPITOLA SEDMÁ

KAPITOLA OSMÁ

KAPITOLA DEVÁTÁ

KAPITOLA DESÁTÁ

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

KAPITOLA DVANÁCTÁ

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

KAPITOLA PATNÁCTÁ

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ DEVÁTÁ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PRVNÍ

EPILOG

PROLOG

Fyzioterapeutka se laskavě usmála na svého pacienta, Cody Woodse, když přístroj vypínala.

"Myslím, že pro dnešek bylo dost CPM," řekla mu, zatímco se mu noha přestala postupně pohybovat.

Přístroj mu pomalu a pasivně pohyboval s nohou už pár hodin, aby mu pomohl se zotavením z výměny kolenního kloubu.

"Už jsem skoro zapomněl, že to bylo zapnuté, Hallie," řekl Cody s mírným uchechtnutím.

Pocítila hořké bodnutí. Hallie - to jméno se jí líbilo. Bylo to jméno, které používala vždy, když zde v rehabilitačním centru Signet pracovala jako nezávislá fyzioterapeutka.

Napadlo ji, že je škoda, že Hallie Stilliansová zítra zmizí, jako by nikdy neexistovala.

No, ale tak už to prostě muselo být.

A kromě tohoto měla ještě jiná jména, která se jí zamlouvala úplně stejně.

Hallie odstranila z lehátka přístroj na kontinuální pasivní pohyb a položila ho na podlahu. Jemně narovнала Codyho nohu a urovnala kolem něj prostěradlo.

Nakonec pohládila Codyho po vlasech – bylo to intimní gesto, o kterém věděla, že by se mu měli terapeuti vyhýbat. Ale ona dělala takové maličkosti často a žádnému pacientovi to nikdy nevadilo. Věděla, že z ní vyzařuje určité teplo a empatie – a ze

všeho nejvíce naprostá upřímnost. Malý, nevinný dotyk byl z její strany zcela vhodný. Nikdo to nikdy nepochopil zle.

"Ještě to bolí?" zeptala se.

Cody po operaci trpěl neobvyklými otoky a zánětem. Právě proto zde zůstal ještě další tři dny a nešel domů. Také proto poslali pro Hallie, aby zapůsobila svým zvláštním léčivým kouzlem. Místní personál zde v centru znal práci Hallie velmi dobře. Personál ji měl rád a stejně tak i pacienti, proto ji sem zvali na případy, jako byl tento.

"Bolí?" Zeptal se Cody. "Už jsem na bolest téměř zapomněl. Váš hlas ji zažehnal."

Hallie se cítila polichocena, ale ne překvapena. Četla mu knihu, zatímco cvičil na CPM stroji – špionážní thriller. Věděla, že její hlas má uklidňující účinek – skoro jako anestetikum. Nezáleželo na tom, zda čte Dickense nebo nějaký brak nebo noviny. Pacienti nepotřebovali mnoho léků proti bolesti, když byli v její péči; tón jejího hlasu často postačoval.

"Takže je to pravda, že můžu jít zítra domů?" Zeptal se Cody.

Hallie na zlomek vteřiny zaváhala. Nemohla prozradit celou pravdu. Nebyla si jistá, jak se bude její pacient cítit zítra.

"To je to, co mi řekli," řekla. "Jaký pocit z toho máte?"

V Codyho tváři se objevil smutný výraz.

"Nevím," řekl. "Za pouhé tři týdny budou operovat mé druhé koleno. Ale vy tu nebudete, abyste mi to pomohla zvládnout."

Hallie ho uchopila za ruku a jemně ji držela. Bylo jí líto, že se takto cítil. Od té doby, co byl v její péči, mu vyprávěla

dlouhý příběh o jejím údajném životě – poněkud nudný příběh, pomyslela si, ale zdálo se, že jeho nadchl.

Nakonec mu vysvětlila, že její manžel, Rupert, se chystal vzdát své kariéry certifikovaného účetního. Její mladší syn, James, se v Hollywoodu snažil prosadit jako scenárista. Její starší syn, Wendell, byl tady v Seattlu a vyučoval lingvistiku na Washingtonské universitě. Teď, když už děti odešly z domu, se s Rupertem rozhodli přestěhovat do krásné koloniální vesnice v Mexiku, ve které chtěli strávit zbytek svého života. Odjíždí zítra.

Byl to nádherný příběh, pomyslela si.

A nic z toho nebyla pravda.

Žila doma sama.

Úplně sama.

"Ach, vychladl vám čaj," řekla. "Trošku vám ho přihřeji."

Cody se usmál a řekl: "Ano, prosím. To by od vás bylo hezké. A udělejte si i pro sebe. Konvice je tady na stole."

Hallie se usmála a řekla: "Samozřejmě," stejně jak to dělala pokaždé, když se tato rutina opakovala. Vstala ze své židle, zvedla Codyho hrnek s vlažným čajem a odnesla ho ke stolu.

Ale tentokrát sáhla do kabelky vedle mikrovlnné trouby. Vytáhla malou plastovou krabičku na léky a obsah vyprázdnila do Codyho čaje. Udělala to rychle, pokradmu, cvičeným pohybem, byla si jistá, že ji neviděl. I tak její srdce bilo o trochu rychleji.

Pak si nalila čaj pro sebe a oba hrnky vložila do mikrovlnné trouby.

Musím si na ně dát pozor, připomněla si. Žlutý hrnek je pro Codyho, modrý pro mě.

Zatímco mikrovlnná trouba hučela, posadila se znovu vedle Codyho a beze slova se na něj zadívala.

Má hezkou tvář, pomyslela si. Ale řekl jí o jeho vlastním životě, a ona věděla, že je smutný. Byl smutný už dlouho. Na vysoké škole byl oceňovaným vítězem. Ale při fotbale si zranil koleno, čímž jeho naděje na sportovní kariéru skončily. Stejně zranění zanedlouho dospělo k nutnosti náhrady kolenního kloubu.

Jeho život byl od té chvíle poznamenán tragédií. Jeho první žena zemřela při automobilové havárii a jeho druhá manželka odešla za jiným mužem. Měl dvě dospělé děti, ale ty s ním už nemluvily. Také před několika lety utrpěl srdeční příhodu.

Obdivovala skutečnost, že nevypadal ani trochu zahořkle. Ve skutečnosti se zdálo, že je plný naděje a optimismu z budoucnosti.

Připadal jí milý, ale naivní.

Věděla, že se jeho život nezmění k lepšímu.

Na to bylo příliš pozdě.

Zvonek mikrovlnné trouby ji vytrhl z jejího malého rozjímání. Cody se na ni díval laskavými očima, plnými očekávání.

Poplácala ho po ruce, vstala a přešla k mikrovlnné troubě. Vyndala hrnky, které byly nyní horké na dotek.

Znovu si připomněla.

Žlutý hrnek je pro Codyho, modrý pro mě.

Bylo důležité je nezaměnit.

Oba beze slova pili svůj čaj. Hallie s oblibou tyto okamžiky vychutnávala jako chvíle tichého přátelství. Bylo jí trochu smutno, když si uvědomila, že se už nebudou opakovat. Za pár dnů ji tento pacient již nebude potřebovat.

Cody začal brzy usínat. Smíchala prášek s dostatečným množstvím léku na podporu spánku, aby se ujistila, že usne.

Hallie vstala a připravila se k odchodu.

A pak začala tichounce zpívat píseň, kterou už hodně dlouho znala:

Daleko od domova,

Tak daleko od domova -

Děťátko na míle vzdálené.

Chřadneš a soužíš se

Ze dne na den

Nemůžeš se smát, nemůžeš si hrát.

Bez vzlyků zkus být,

Stačí dlouze jen snít,

Ukonejšit k spánku se smíš,

Bez vzdechů něco zvíš,

Nech padnout svá víčka,

A domů ve snách odletíš.

Měl zavřené oči, láskyplně mu odhrnula jeho vlasy z tváře.

Pak s jemným polibkem na čelo, vstala a odešla pryč.

KAPITOLA PRVNÍ

FBI agentka Riley Paige pociťovala obavy, když kráčela nástupním mostem na mezinárodním letišti Phoenix Sky Harbor. Byla nervózní během celého letu z mezinárodního letiště Reagan Washington International. Přicestovala sem ve spěchu, protože se doslechla, že je neznámá dospívající dívka – Jilly – dívka, ke které Riley chovala ochránářské city. Byla odhodlána dívce pomoci a dokonce přemýšlela o tom, že ji adoptuje.

Jak Riley prošla východem, kráčela rychle, vzhlédla a byla šokována, když tam právě onu dívku zahlédla stát, vedle ní stál agent FBI, Garrett Holbrook z úřadu ve Phoenixu.

Třináctiletá Jilly Scarlatti stála vedle Garretta, pomrkávala a bylo zřejmé, že na ni čeká.

Riley byla zmatená. Byl to Garrett, kdo jí zavolal, aby jí oznámil, že Jilly utekla a není nikde k nalezení.

Než se ale Riley mohla začít ptát, vrhla se Jilly vpřed a vzlykajíc jí skočila do náručí.

"Ach, Riley, je mi to líto. Moc a moc se omlouvám. Už to nikdy neudělám."

Riley smířlivě Jilly objala a pohlédla na Garretta s žádostí o vysvětlení. Garrettova sestra, Bonnie Flaxmanová, se pokusil Jilly vzít do pěstounské péče. Ale Jilly se vzbouřila a utekla.

Garrett se trochu usmál – byl to neobvyklý výraz na obvykle nemluvném muži.

"Zavolala Bonnie krátce poté, co jsi opustila Fredericksburg," řekl. "Řekla, že se jen chtěla jednou provždy rozloučit. Ale pak jí Bonnie řekla, že jsi na cestě sem a vezmeš ji s sebou domů. Opravdu ji to nadchlo a tak nám řekla, kde ji vyzvednout."

Podíval se na Riley.

"To, že jsi přiletěla až sem, ji zachránilo," došel k závěru.

Riley tam jen chvíli stála, Jilly vzlykala v její náruči, cítila se podivně nemotorná a bezmocná.

Jilly pošeptala něco, co Riley neslyšela.

"Cože?" Zeptala se Riley.

Jilly odhalila svou tvář a pohlédla Riley do očí, její upřímné hnědé oči se zalily slzami.

"Mami?" řekla přidušeným, plachým hlasem. "Mohu ti říkat mami?"

Riley ji znovu pevně objala, ohromena matoucím náporům emocí.

"Samozřejmě," řekla Riley.

Pak se obrátila na Garretta. "Děkuji ti za vše, co jsi udělal."

"Jsem rád, že jsem mohl pomoci, alespoň trochu," odpověděl.

"Potřebuješ někde přespat, kdy jsi tady?"

"Ne. Teď, když už se našla, není důvod. Poletíme zpátky příštím letadlem."

Garrett jí potřásl rukou. "Doufám, že to vám to oběma vyjde."

Pak odešel.

Riley se podívala dolů na teenagera, který se jí stále ještě křečovitě držel. Byla ohromena zvláštní směsicí euforie, že ji

našla a starosti o budoucnost, která je čeká.

"Pojďme na hamburger," řekla Jilly.

*

Během jízdy domů z mezinárodního letiště Reagan Washington lehce sněžilo. Jilly mlčky seděla a hleděla z okna, zatímco Riley řídila. Její mlčení byla velká změna po více než čtyř hodinách letu z Phoenixu. To Jilly nebyla schopna přestat mluvit. Nikdy předtím nebyla v letadle a úplně všechno ji zajímalo.

Proč je teď tak potichu? Přemýšlela Riley.

Napadlo ji, že sních musí být neobvyklý pohled pro dívku, která žila celý život v Arizoně.

"Už jsi někdy viděla sních?" Zeptala se Riley.

"Jen v televizi."

"Líbí se ti to?" Zeptala se Riley.

Jilly neodpověděla, což Riley znervóznilo. Vzpomněla si na to, jak poprvé spatřila Jilly. Dívka utekla od násilnického otce. V naprostém zoufalství se rozhodla stát se prostitutkou. Zašla na odpočívadlo pro kamiony, které bylo známé jako sběrné místo pro prostitutky – říkalo se jim "parkovištní ještěrky," protože byly pořád někde zalezlé.

Riley tam byla kvůli vyšetřování sérií vražd prostitutek. Náhodou našla Jilly ukrytou v kabině kamionu, čekají na svého zákazníka.

Riley dostala Jilly do azylového domu pro děti a zůstala s ní v kontaktu. Garrettova sestra si vzala Jilly do pěstounské péče, ale

Jilly nakonec znovu utekla.

V tom momentu se Riley rozhodla Jilly vzít k sobě domů.

Ale nyní začínala uvažovat o tom, zda neudělala chybu. Už měla svou vlastní patnáctiletou dceru April, o kterou se starala. Se samotnou April už tak měla plné ruce práce. Společně si prožily několik traumatických zážitků, co se Riley rozpadlo manželství.

A co ve skutečnosti věděla o Jilly? Měla Riley vůbec nějakou představu, jak hluboce mohla být dívka poznamenaná? Byla připravena vypořádat se s výzvami, které před ni Jilly postaví? A přestože April souhlasila, aby Jilly přišla k nim domů, jak spolu budou tito dva teenageři vycházet?

Náhle Jilly promluvila.

"Kde budu spát?"

Riley se ulevilo, že slyší Jillyn hlas.

"Budeš mít svůj vlastní pokoj," řekla. "Je malý, ale myslím, že pro tebe bude to pravé."

Jilly se na chvíli odmlčela.

Pak řekla: "Bylo to předtím něčí pokoj?"

Jilly teď zněla ustaraně.

"Ne, co tam bydlím," řekla Riley. "Snažila jsem se z něj udělat kancelář, ale byl na to příliš velký. Tak jsem si kancelář přestěhovala do ložnice. April a já jsme ti koupily postel a skříň ale až budeme mít čas, můžeš si vybrat nějaké plakáty a přehoz na postel."

"Můj vlastní pokoj," řekla Jilly.

Riley si pomyslela, že zní spíš vystrašeně, než šťastně.

"Kde spí April?" Zeptala se Jilly.

Riley chtěla Jilly říct, ať počká, až přijedou domů, a pak to všechno sama uvidí. Ale dívka zněla, jako by potřebovala zrovna teď ujištění.

"April má svůj vlastní pokoj," řekla Riley. "Budete ale s April sdílet koupelnu. Já mám svou vlastní koupelnu."

"Kdo uklízí? Kdo vaří?" Zeptala se Jilly. Pak nervózně dodala, "Já nejsem moc dobrá kuchařka."

"Naše hospodyně, Gabriela, se o toto všechno stará. Je z Guatemaly. Bydlí s námi, ve svém vlastním bytě v přízemí. Brzy se s ní setkáš. Postará se o tebe, když budu muset být pryč."

Znovu nastalo ticho.

Pak se Jilly zeptala: "Bude mě Gabriela bít?"

Riley byla tou otázkou ohromena.

"Ne. Samozřejmě, že ne. Proč tě to napadlo?"

Jilly neodpověděla. Riley se snažila pochopit, co měla na mysli.

Pokusila se sama sobě vysvětlit, že by ji to nemělo překvapovat. Vzpomněla si, co Jilly řekla, když ji našla v kabině nákladního auta a když jí pověděla, že se musí vrátit domů.

"Já nepůjdu domů. Můj táta mě zbije, jestli se vrátím."

Sociální služby ve Phoenixu už zrušily otcovu péči o Jilly. Riley věděla, že Jillyna matka zmizela už dávno. Jilly měla někde bratra, ale nikdo o něm už dlouho neslyšel.

Riley bolelo u srdce při myšlence, že Jilly očekává podobné

zacházení v jejím novém domově. Zdálo se, že si chudinka neumí představit v životě nic lepšího.

"Nikdo tě nebude bít, Jilly," řekla Riley, její hlas se trochu třásl emocemi. "Už nikdy. Budeme se o tebe dobře starat. Rozumíš?"

Jilly znovu neodpověděla. Riley si přála, aby řekla, že tomu rozumí a že věří tomu, co Riley říká. Místo toho Jilly změnila téma.

"Líbí se mi tvoje auto," řekla. "Mohu se učit řídit?"

"Až budeš starší, tak jistě," řekla Riley. "Právě teď se budeme soustředit na to, aby ses cítila pohodlně ve svém novém životě."

*

Když Riley parkovala před domem, ještě trochu padal sníh, pak s Jilly vystoupily z auta. Jilly škubalo v obličeji, jak jí sněhové vločky dopadaly na kůži. Zdálo se, že se jí tento nový pocit nelíbí. A celá se chvěla zimou.

Musíme jí hned obstarat nějaké teplejší oblečení, pomyslela si Riley.

Na půli cesty mezi autem a předními dveřmi, Jilly ztuhla. Zírala na dům.

"Já nemůžu," řekla Jilly.

"Proč ne?"

Jilly chvíli nic neříkala. Vypadala jako vyděšené zvíře. Riley měla podezření, že je přemožena dojmy z žití na tak krásném místě.

"Budu April překážet, že ano?" Zeptala se Jilly. "Je to její

koupelna."

Zdálo se, že hledá výmluvy, proč tohle nebude fungovat.

"Nebudeš April překážet," řekla jí Riley. "A teď pojd' dál."

Riley otevřela dveře. Uvnitř čekala April a Rileyn bývalý manžel, Ryan. Jejich tváře se usmívaly a vyzařovaly vřelost.

April se hned vrhla k Jilly a dala jí velkou pusou.

"Já jsem April," řekla. "Jsem tak ráda, že jsi tady. Bude se ti tu opravdu líbit."

Riley byla udivena rozdílem mezi dvěma dívkami. April jí vždycky připadala dost štíhlá a vytáhlá. Ale vedle Jilly působila robustně, ta na rozdíl od ní vypadala hubeně. Riley hádala, že Jilly někdy v životě trpěla hlady.

Je toho tolik, co ještě nevím, pomyslela si Riley.

Jilly se nervózně usmála, když se Ryan představil a objal ji.

Náhle z přízemí přispěchala Gabriela a s obrovským úsměvem se představila.

"Vítej do rodiny!" Gabriela vykřikla a Jilly objala.

Riley si všimla, že pokožka statné Guatemalské ženy je jen nepatrně tmavší než Jillyna olivová pleť.

"Vente!" Řekla Gabriela a vedla Jilly za ruku. "Pojďme nahoru. Ukážu ti tvůj pokoj!"

Ale Jilly odtáhla ruku a stála tam a třásla se. Po tváři jí začaly stékat slzy. Sedla si na schody a plakala. April si sedla vedle ní a dala jí ruku kolem ramen.

"Jilly, co se děje?" Zeptala se April.

Jilly zoufale zavrtěla hlavou.

"Nevím," vzlykala. "Já jen ... Já nevím. Je toho moc."

April se sladce usmála a jemně ji poplácala po zádech.

"Já vím, já vím," řekla. "Tak pojď nahoru. Za chvíli se budeš cítit jako doma."

Jilly poslušně vstala a následovala April po schodech nahoru. Riley byla potěšená, jak laskavě její dcera situaci zvládá. April samozřejmě vždycky říkala, že chce mladší sestru. Ale April zažila několik obtížných let a byla těžce traumatizovaná zločinci, kteří toužili si to s Riley vypořádat.

Možná, pomyslela si Riley v naději, bude April schopna Jilly porozumět líp než já.

Gabriela se soucitně dívala na obě dvě dívky.

"¡Pobrecita!" řekla. "Doufám, že bude v pořádku."

Gabriela šla zpátky dolů, takže Riley a Ryan zůstali sami. Ryan stál a díval se nahoru do schodů, vypadal poněkud omámeně.

Doufám, že není na vážkách, pomyslela si Riley. Budu potřebovat jeho podporu.

Mezi ní a Ryanem se toho hodně přihodilo. Během posledních let jejich manželství byl nevěrným manželem a nepřítomným otcem. Začali žít odděleně a rozvedli se. Ale poslední dobou se Ryan zdál jako jiný člověk a opatrně spolu začínali trávit víc času.

Hovořili spolu o tom výzvě přivést Jilly do jejich života. Ryan se zdál být tou myšlenkou nadšený.

"Pořád za tím stojíš?" Zeptala se ho Riley.

Ryan se na ni podíval a řekl: "Jo. Vidím ale, že to bude těžké."

Riley přikývla. Pak přišla trapná pauza.

"Myslím, že bych měl jít," řekl Ryan.

Riley se ulevilo. Lehce ho políbila a on si oblékl na svůj kabát a odešel. Riley si pro sebe připravila drink a sama se posadila v obývacím pokoji.

Do čeho jsem nás to dostala? říkala si.

Doufala, že její dobré úmysly její rodinu znovu nerozeštvou.

KAPITOLA DRUHÁ

Riley se druhý den ráno probudila se srdcem plným obav. To bude první den Jillyna života v jejím domě. Měli toho dnes hodně na práci a Riley doufala, že je nečekají žádné problémy.

Včera v noci jí došlo, že Jillyn přechod do jejího nového života bude pro ně pro všechny znamenat tvrdou práci. Ale April se do toho pustila a pomohla Jilly se usadit. Vybrali pro Jilly na dnešní den oblečení – ne ze skromného majetku, který si přinesla v igelitce, ale z nových věcí, které jí Riley a April koupily.

Jilly a April si nakonec šly lehnout.

Riley také, ale její spánek byl ustaraný a neklidný.

Teď ale vstala a oblékla se a zamířila rovnou do kuchyně, kde April pomáhala Gabriele připravit snídani.

"Kde je Jilly?" Zeptala se Riley.

"Ještě nevstala," řekla April.

Riley se začala obávat.

Šla ke schodům a zavolala, "Jilly, je čas vstávat."

Neslyšela žádnou odpověď. Zachvátila ji panika. Utekla Jilly v noci?

"Jilly, slyšela jsi mě?" zavolala. "Musíme tě dnes ráno zaregistrovat ve škole."

"Už jdu," odpověděla Jilly.

Riley si oddychla. Jillyn tón hlasu byl mrzutý, ale alespoň tu byla a spolupracovala.

V posledních letech Riley často slyšela ten ponurý tón od April. Teď se zdálo, že to April už přešlo, ale čas od času se to u ní znovu projevovalo. Riley přemýšlela, zda je opravdu schopná vychovávat dalšího teenagera.

Právě v ten okamžik se ozvalo zaklepaní na domovní dveře. Když Riley dveře otevřela, venku spatřila stát jejího souseda, Blaina Hildretha.

Riley překvapilo, že ho vidí, ale zároveň ji to potěšilo. Byl jen o pár let mladší než ona, okouzující a atraktivní muž, který vlastnil luxusní restauraci ve městě. Ve skutečnosti k němu cítila nezaměnitelnou vzájemnou přitažlivost, která rozhodně zamotávala celou záležitost opětovného navázání vztahu s Ryanem. Blaine byl navíc nádherný soused a jejich dcery byly nejlepší přítelkyně.

"Ahoj, Riley," řekl. "Doufám, že není příliš pozdě."

"Vůbec ne," řekla Riley. "Co se děje?"

Blaine pokrčil rameny s poněkud smutným úsměvem.

"Jen jsem myslel, že se zastavím a rozloučím se," řekl.

Riley na něj překvapeně pohlédla.

"Co tím myslíš?" zeptala se.

Zaváhal, a než mohl odpovědět, Riley uviděla obrovské nákladní auto zaparkované před jeho domem. Stěhovací firma odnášela nábytek z Blainova domu do nákladního vozu.

Riley zalapala po dechu.

"Ty se stěhuješ?" zeptala se.

"Myslel jsem, že je to dobrý nápad," řekl Blaine.

Riley téměř vyhrkla, "Proč?"

Ale bylo snadné uhádnout proč. Život vedle Riley se ukázal jako nebezpečný a děsivý, jak pro Blaina tak pro jeho dceru Crystal. Obvaz, který měl stále ještě na tváři, byla nemilosrdná připomínka. Blaine byl vážně zraněn, když se snažil ochránit April před útokem vraha.

"To není kvůli tomu, co tě asi napadlo," řekl Blaine.

Ale Riley z jeho výrazu viděla – že to bylo přesně kvůli tomu, co si myslela.

Pokračoval, "Nakonec se toto místo prostě ukázalo jako nevhodné. Je příliš daleko od restaurace. Našel jsem pěkné místo, které je mnohem blíže. Jsem si jistý, že to pochopíš."

Riley se cítila příliš zmatená a rozrušená, než aby dokázala odpovědět. Vzpomínky na celý incident se jí znovu vybavily.

Byla v New Yorku a pracovala na případu, když zjistila, že na svobodě je brutální vrah. Jeho jméno bylo Orin Rhodes. O šestnáct let dříve Riley zabila jeho přítelkyni v přestřelce a poslala ho do vězení. Když byl Rhodes konečně propuštěn ze Sing Singu, byl odhodlaný pomstít se Riley a všem jejím blízkým.

Než se Riley dostala domů, Rhodes vtrhl do jejího domu a napadl April a Gabrielu. Její soused Blaine souboj zaslechl a tak přišel na pomoc. Pravděpodobně April zachránil život. Ale sám se při tom těžce zranil.

Riley ho navštívila dvakrát v nemocnici. První návštěva byla zničující. Byl v bezvědomí ze svého zranění, s in vitro v každé

paži a s kyslíkovou maskou. Riley měla kvůli tomu, co se mu stalo, hořké výčitky.

Ale když ho viděla příště, cítila se již veseleji. Byl ostražitý a veselý a trochu hrdě žertoval o své ztřeštěnosti.

Riley si vzpomněla, co jí řekl ...

"Pro tebe a April bych udělal skoro všechno."

Bylo jasné, že teď už měl jiný názor. Nebezpečné sousedské soužití vedle Riley pro něj bylo nakonec příliš a nyní se stěhoval pryč. Nevěděla, jestli se má cítit ublíženě nebo provinile. Rozhodně se cítila zklamaná.

Rileyny myšlenky přerušil hlas April.

"Ó, můj Bože! Blaine, ty se s Crystal stěhuješ? Je tady ještě Crystal?"

Blaine přikývl.

"Musím se s ní jít rozloučit," řekla April.

April uháněla ven ze dveří a zamířila k sousednímu domu.

Riley se stále potýkala se svými emocemi.

"Omlouvám se," řekla.

"Za co se omlouváš?" Zeptal se Blaine.

"Ty víš."

Blaine přikývl. "Nebyla to tvoje chyba, Riley," řekl tiše.

Riley a Blaine chvíli stáli a dívali se na sebe. Blaine nakonec vykouznil úsměv.

"No tak, vždyť neodcházíme z města," řekl. "Můžeme se sejít, kdykoli se nám zlíbí. A holky taky. A pořád spolu budou chodit do stejné školy. Bude to jako by se nic nezměnilo."

Riley zhořklo v ústech.

To není pravda, pomyslela si. Všechno se změnilo.

Zklamání se začínalo měnit ve vztek. Riley věděla, že není správné pociťovat vztek. Neměla na to právo. Ani nevěděla, proč se tak cítí. Jediné, co věděla, bylo, že si nemůže pomoci.

A co by teď měli udělat?

Obejmout se? Potřást si rukou?

Měla dojem, že Blaine se cítí stejně trapně a nerozhodně.

Podařilo se jim stroze se rozloučit. Blaine odešel domů a Riley se vrátila dovnitř. V kuchyni spatřila Jilly jíst snídani. Gabriela položila na stůl snídani pro Riley, která se posadila vedle Jilly, aby s ní posnídala.

"Tak co, těšíš se na dnešek?"

Rileyna otázka byla venku dříve, než se stačila zamyslet, jak chabě a nemotorně bude znít.

"Nejspíš jo," řekla Jilly a dloubala vidličkou do palačinek. Na Riley se ani nepodívala.

*

A o něco později Riley a Jilly prošly vchodem do Brodyovy střední školy. Byla v pěkné budově, pestrobarevné úložné skříňky lemovaly chodbu a všude byly vystaveny kresby studentů.

Příjemná a zdvořilá studentka jim nabídla svou pomoc a nasměrovala je k hlavní kanceláři. Riley jí poděkovala a pokračovala halou, v jedné ruce třímala doklady pro registraci Jilly a druhou držela Jillynu ruku.

Registrací na úřadu střední školy si už prošly. Vzaly si s sebou

materiály, které daly dohromady sociální služby ve Phoenixu – záznamy o očkování, vysvědčení, Jillyn rodný list a prohlášení, že Riley je Jillyna opatrovnice. Jilly byla odebrána z péče otce, i když vyhrožoval, že se toto rozhodnutí napadne. Riley věděla, že cesta k dokončení a legalizaci adopce nebude rychlá nebo snadná.

Jilly pevně stiskla Rileynu ruku. Riley vycítila, že dívka je velmi nesvá. Nebylo těžké si představit, proč. I když byl život ve Phoenixu těžký, bylo to jediné místo, kde Jilly doposud žila.

"Proč nemůžu chodit do školy s April?" Zeptala se Jilly.

"Příští rok budeš na stejné vysoké škole," řekla Riley. "Nejprve musíš dokončit osmý stupeň."

Našly hlavní kancelář a Riley ukázala dokumenty recepční.

"Rádi bychom se sešli s někým, kvůli Jillyně registraci do školy," řekla Riley.

"Je třeba se nejprve sejít s psychologem," řekla recepční s úsměvem. "Pojďte tudy."

Nám oběma by se hodila pomoc psychologa, pomyslela si Riley.

Psycholožka byla žena po třicítce s ohonem kudrnatých hnědých vlasů. Její jméno bylo Wanda Lewis a její úsměv byl tak vřelý, jak jen to bylo možné. Riley si pomyslela, že by mohla skutečně pomoci. Žena v takovém zaměstnání se jistě setkávala s dalšími studenty z drsného prostředí.

Paní Lewisová je vzala na prohlídku školy. Knihovna byla úhledná, uspořádaná a dobře zásobená počítači a knihami. V tělocvičně děvčata šťastně hrála basketbal. Bufet byl čistý a jen

se blyštil. Všechno Riley připadalo naprosto vynikající.

Celou tu dobu se paní Lewisová vesele tázala Jilly na spoustu věcí, kam chodila dříve do školy a jaké jsou její zájmy. Ale Jilly paní Lewisové téměř nic neřekla a sama se na nic nezeptala. Zdálo se, že její zvědavost trochu vybudil pohled do dílny. Ale jak se posunuly dál, znovu ztichla a uzavřela se.

Riley přemýšlela, co se jí asi honí hlavou. Věděla, že její předchozí známky byly špatné, ale v dřívějších letech se jí dařilo překvapivě dobře. Ve skutečnosti však Riley nevěděla o Jillyných zkušenostech se školou téměř nic.

Možná dokonce školu nenávidí.

Nový školní svět pro ni musel být skličující, když tu Jilly neznala absolutně nikoho. A samozřejmě nebylo snadné dohnat studium, když do konce pololetí zbývalo jen pár týdnů.

Na konci prohlídky se Riley podařilo přemluvit Jilly, aby poděkovala paní Lewisové, že je provedla. Dohodly se, že Jilly začne chodit do školy hned zítra. Potom Riley a Jilly vyšly do ostrého, studeného, lednového vzduchu. Na parkovišti ležela tenká vrstva včerejšího sněhu.

"Tak co si myslíš o své nové škole?" Zeptala se Riley.

"Je OK," řekla Jilly.

Riley nedokázala určit, jestli je Jilly mrzutá nebo prostě ohromená všemi změnami, které prožívala. Jak se blížily k autu, všimla si, že Jilly se třese zimou a drkotají jí zuby. Měla na sobě těžký kabát April, ale i tak ji trápila zima.

Nastoupily do auta a Riley nastartovala a zapnula topení. I

když se v autě už topilo, Jilly se pořád třásla.

Riley nechala auto zaparkované. Bylo načase zjistit, co tohle dítě v její péči trápí.

"Co se děje?" zeptala se. "Zklamalo tě něco v té škole?"

"Netýká se to školy," řekla Jilly roztřeseným hlasem. "Je to ta zima."

"Hádám, že ve Phoenixu nebývá zima," řekla Riley. "Musí ti to připadat zvláštní."

Jillyny oči se naplnily slzami.

"Někdy je chladno," řekla. "Obzvláště v noci."

"Prosím, řekni mi co se děje," řekla Riley.

Jilly začaly stékat po tváři slzy. Promluvila nepatrným, přidušeným hlasem.

"Zima ve mě vyvolává vzpomínky ..."

Jilly se odmlčela. Riley trpělivě čekala, až zase začne.

"Můj táta mě vždycky za všechno obviňoval," řekla Jilly. "Obviňoval mě za to, že moje máma odešla pryč a můj bratr taky a dokonce mě obviňoval, že ho neustále vyhazovali z nějaké práce. Cokoli, co nebylo v pořádku, byla moje chyba."

Jilly nyní tiše vzlykala.

"Povídej," řekla Riley.

"Jednou v noci mi řekl, že chce abych odešla," řekla Jilly. "Řekl, že jsem na obtíž a že mě má dost a že se mnou skoncoval. Vykopl mě z domu. Zamkl dveře a já se nemohla dostat zpět."

Jilly při té vzpomínce těžce polkla.

"Nikdy v životě jsem nepocítovala takový chlad," řekla.

"Dokonce ani tady, v tomhle počasí. V příkopě jsem našla velkou odtokovou rouru, která byla dost velká na to, abych si do ní zalezla a tak jsem v ní strávila noc. Bylo to děsivé. Někdy kolem procházeli lidé, ale já nechtěla, aby mě našli. Nezněli jako někdo, kdo by mi mohl pomoci."

Riley zavřela oči, představovala si dívku, jak se schovává v temné rouře. Zašeptala: "A co se pak stalo?"

Jilly pokračovala, "Jen jsem se příkrčila a zůstala tam celou noc. Nemohla jsem spát. Druhý den ráno jsem šla domů a zaklepalá na dveře a volala na otce a prosila ho, aby mě pustil dovnitř. Ignoroval mě, jako bych tam ani nebyla. Tak jsem šla na odpočívadlo pro kamiony. Bylo tam teplo a jídlo. Některé ženy na mě byly hodné a napadlo mě, že bych udělala cokoli, abych tam mohla zůstat. A tu noc jsi mě našla."

Jilly se uklidnila, když svůj příběh dovyprávěla. Zdálo se, že se jí ulevilo, protože to mohla dostat ze sebe ven. Ale teď plakala zase Riley. Nemohla uvěřit, čím si tato chudá dívka prošla. Položila ruku kolem Jilly a pevně ji objala.

"Už nikdy," řekla Riley mezi vzlyky. "Jilly, slibuji ti, že už se tak nikdy nebudeš cítit."

Byl to obrovský příslib a Riley se teď sama cítila malá, slabá a křehká. Doufala, že bude moci slib dodržet.

KAPITOLA TŘETÍ

Žena pořád myslela na chudáka Cody Woodse. Byla si jistá, že je nyní mrtvý. Určitě se o tom dočte v ranních novinách.

I když se těšila ze svého horkého čaje a granoly, byla z čekání na zprávy nevrlá.

Kdy už ty noviny dorazí? říkala si při pohledu na kuchyňské hodiny.

Zdálo se, je poslední dobou nosí stále později. Jistěže by neměla tyto trable s digitální verzí. Ale nechtěla číst zprávy na počítači. Ráda se posadila do pohodlného křesla a užívala si staromódní pocit třímání novin ve svých rukou. Líbil se jí dokonce způsob, jakým svými prsty držela novinový papír.

Ale noviny měly už čtvrt hodiny zpoždění. Jestli to bude takhle pokračovat dál, měla by tam zavolat a stěžovat si. To nedělala ráda. Zanechávalo to vždy pachut' v ústech.

Noviny byly každopádně skutečně jediný způsob, jakým se mohla dozvědět o Codym. Nemohla zrovna zavolat do rehabilitačního centra Signet a zeptat se na něj. To by bylo příliš podezřelé. Kromě toho si tamější zaměstnanci mysleli, že už je v Mexiku se svým manželem a nemá v plánu se vrátit.

Nebo byla spíše v Mexiku Hallie Stilliansová. Připadalo jí trochu smutné, že už nikdy nebude Hallie Stilliansovou. Ten konkrétní pseudonym jí docela přirostl k srdci. Od zaměstnanců rehabilitačního centra Signet bylo milé, že ji během jejího

posledního dne v práci překvapili dortem.

Když si na to vzpomněla, usmála se. Dort byl barevně ozdoben sombrery a byl na něm vzkaz:

Buen Viaje, Hallie a Ruperte!

Rupert bylo jméno jejího imaginárního manžela. Bude jí chybět, jak láskyplně o něm mluvila.

Dojedla svou granolu a neustále usrkávala svůj lahodný domácí čaj, vyrobený podle starého rodinného receptu – jiného receptu, než který prozradila Codymu a samozřejmě v něm nebyla zvláštní ingredience, kterou přidala pouze jemu.

Začala si líně prozpěvovat ...

Daleko od domova,

Tak daleko od domova -

Děťátko na míle vzdálené.

Chřadneš a soužíš se

Ze dne na den

Nemůžeš se smát, nemůžeš si hrát.

Jak Cody tu písničku miloval! A stejně tak i ostatní pacienti. A mnoho budoucích pacientů si ji bude stejně tak vychutnávat. Ta myšlenka ji zahřála u srdce.

Vtom uslyšela bouchnutí u dveří. Spěchala je otevřít a podívat se ven. Na studeném schodišti ležely ranní noviny. Třesoucí se vzrušením noviny zvedla aspěchala zpátky do kuchyně, aby je otevřela na straně s oznámením úmrtí.

A opravdu, bylo to tam:

SEATTLE – Cody Woods, 49, ze Seattlu ...

Chvíli se u toho zastavila. To bylo zvláštní. Přísahala by, že jí řekl, že mu bylo padesát. Pak si přečetla zbytek ...

... v nemocnici South Hills, Seattle, Washington; Sutton-Brinks pohřební a kremační služby, Seattle.

To bylo vše. To bylo strohé i na jednoduché oznámení o úmrtí.

Doufala, že se během následujících několika dnů objeví hezké úmrtní oznámení. Ale trochu se obávala, že se možná neobjeví. Kdo by ho koneckonců napsal?

Byl na světě úplně sám, alespoň podle jejích informací. Jedna žena byla mrtvá, jiná ho opustila a jeho dvě děti s ním nemluvily. O nikom jiném se jí moc nezmiňoval – přátelích, příbuzných, spolupracovnících.

Koho to zajímá? říkala si.

Pocítila, jak jí hrdlem stoupá známý, hořký hněv.

Zlost namířená proti všem v životě Cody Woodse, kterým nezáleželo na tom, zda žil nebo zemřel.

Zlost namířená proti usmívajícímu se personálu rehabilitačního centra Signet, který předstíral, že měl rád a že mu bude chybět Hallie Stilliansová.

Hněv na všechny lidi na světě, na jejich lži, tajemství a podlost.

Jak to často dělávala, představovala si, jak letí nad světem na černých křídlech, usmrcuje a ničí všechno zlo.

A všichni byli zlí.

Všichni si zasloužili zemřít.

Dokonce i Cody Woods byl zlý a zasloužil si zemřít.

Protože co to bylo opravdu za člověka, když opustil svět, ve kterém ho nikdo nemiloval?

Jistě to byl strašný muž.

Hrozný a nenávistný.

"Dobře mu tak," zavrčela.

Pak se vymanila ze svého hněvu. Styděla se za to, že takovou věc řekla nahlas. Konec konců to nemyslela vážně. Připomněla si, že necítí nic než lásku a dobrou vůli vůči všem.

Kromě toho bylo skoro načase jít do práce. Dnes bude Judy Brubakerová.

Při pohledu do zrcadla se opatrně ujistila, že je světle hnědá paruka správně urovnána a její měkká ofina přirozeně visí přes čelo. Byla to drahá paruka a nikdo zatím nepřišel na to, že to nejsou její vlastní vlasy. Pod parukou byly blond vlasy Hallie Stilliansové obarvené na tmavě hnědou a upraveny do jiného stylu.

Žádné známky po Hallie nezůstaly, ani v jejím šatníku a ani v jejích manýrech.

Zvedla stylové brýle na čtení a pověsila je na jiskřivý šňůru kolem krku.

Spokojeně se usmála. Bylo chytré investovat do správných doplňků a Judy Brubakerová si zasloužila jen to nejlepší.

Všichni milovali Judy Brubakerovou.

A všichni milovali tu píseň, kterou Judy Brubakerová často zpívala – píseň, kterou zpívala nahlas, když se oblékala do

práce ...

Bez vzlyků zkus být,
Stačí dlouze jen snít,
Ukonejšit k spánku se smíš,
Bez vzdechů něco zvíš,
Nech padnout svá víčka,
A domů ve snách odletíš.

Překypovala klidem, který mohla klidně sdílet s celičským světem. Klid dala i Cody Woodsovi.

A brzy dodá klid někomu dalšímu, kdo ho potřebuje.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Riley bušilo srdce a plíce ji pálily od těžkého a rychlého dýchání. V hlavě se jí neustále opakovala známá melodie.

"Následuj cestu ze žlutých cihel ..."

Byla unavená a nemohla popadnout dech, ale zároveň si nemohla pomoci a byla rozveselená. Bylo chladné ráno a ona běžela šest mil po venkovní překážkové dráze v Quanticu. Kurz byl přezdíván Cesta ze žlutých cihel.

Začala jí tak říkat americká námořní pěchota, která ji postavila. Mariňáci každou míli označili žlutou cihlou. FBI stážisté, kteří trasu přežili, dostali jako svou odměnu žlutou cihlu.

Riley svou žlutou cihlu vyhrála už před lety. Ale tu a tam si trasu zaběhla znovu, jen aby se ujistila, že na to stále má. Po emocionálním vypětí během posledních pár dní Riley potřebovala fyzickou námahu, aby si pročistila hlavu.

Zatím překonala řadu skličujících překážek a proběhla kolem třech žlutých cihel. Přelezla přes provizorní zdi, vytáhla se přes překážky a proskočila napodobeninami oken. Právě před chvílí se po provaze vyškrábala na kolmou skalní stěnu a teď se spouštěla zase dolů.

Když dopadla na zem, vzhledla a viděla Lucy Vargasovou, chytrou, mladou agentku, se kterou ráda pracovala a trénovala. Lucy byla ráda, že se dnes ráno stala její tréninkovou partnerkou Riley. Stála na vrcholu skalní stěny, lapala po dechu a shlížela

na Riley.

Riley na ni zavolala, "Nemůžeš udržet krok se starým sucharem, jako jsem já, co?"

Lucy se zasmála. "Dávám si načas. Nechci, abys to přeháněla – ne v tvém věku."

"Hele, nadrž se zpátky jen kvůli mě," zakřičela Riley. "Dej tomu všechno, co v tobě je."

Riley bylo čtyřicet, ale nikdy nedopustila, aby ztratila svou fyzickou. Být schopna rychle a tvrdě zasáhnout mohlo být rozhodující při bojuji s lidskými zrůdami. Pouhá fyzická síla zachránila život, včetně jejího vlastního, více než jednou.

I tak nebyla šťastná, když se podívala vpřed a uviděla další překážku – mělkou vodní nádrž s kalnou vodou a s ostnatým drátem, který nad ní visel.

Teď to teprve začne.

Byla dobře oblečená na zimní počasí a měla na sobě nepromokavou bundu. Ale i tak bude po plazení se v bahně mokrá a zmrzlá.

O nic nejde, pomyslela si.

Vrhla se vpřed do bahna. Ledová voda způsobila jejímu tělu pořádný šok. Přesto se přinutila začít se plazit a přikrčila se ještě víc, když cítila, jak ji ostnatý drát mírně škrábl do zad.

Zavalila ji sžírající otupělost, vyvolaná nežádoucími vzpomínkami.

Riley byla v naprosté tmě ve stísněném prostoru pod domem. Právě unikla z klece, ve které ji držel a trýznil psychopat s

propanovou pochodní. Ve tmě ztratila pojem o tom jak dlouho byla už v zajetí.

Ale podařilo se jí násilím otevřít dveře klece a teď se slepě plazila a hledala cestu ven. Nedávno přelo a bahno pod ní bylo lepkavé, studené a hluboké.

Jak její tělo stále více tuhlo zimou, začalo ji přemáhat hluboké zoufalství. Byla zesláblá z nevyspání a hladu.

Já to nezvládnou, pomyslela si.

Musela se vytlačit takové myšlenky ze své mysli. Musela se plazit dál a hledat. Pokud by se nedostala ven, nakonec by ji zabil – stejně jako zabil jeho další oběti.

"Riley, jsi v pořádku?"

Hlas Lucy vrátil Riley zpět od jejích vzpomínek na jeden z jejích nejdrásavějších případů. Bylo to utrpení, na které nikdy nezapomene, zejména proto, že její dcera se později stal zajatkyňou stejného psychopata. Říkala si, zda se vůbec někdy zcela zbaví záblesků vzpomínek.

A osvobodí se April někdy od těch zničujících vzpomínek?

Riley bylo znovu zpátky v současnosti a uvědomila si, že se zasekla před ostnatým drátem. Lucy byla hned za ní, čekala, až tuto překážku dokončí.

"Jsem v pořádku," zavolala Riley. "Promiň, že tě zdržuji."

Přinutila se znovu plazit. Na okraji vody se vyškrábala na nohy a dala dohromady své myšlenky i energii. Pak se vydala zalesněnou stezkou s přesvědčením, že Lucy není daleko za ní.

Věděla, že její další úkol bude přelézt přes drsnou visící nákladní síť. Poté na ni čekaly ještě téměř dvě míle a překonání několika opravdu těžkých překážek.

*

Na konci šesti mílové trasy Riley a Lucy klopýtaly ruku v ruce, těžce oddychovaly a smály se a pogratovaly si ke svému vítězství. Riley byla překvapena, že na ni na konci trasy čeká její dlouholetý partner. Bill Jeffreys byl silný, robustní muž v Rileyově věku.

"Bille!" Riley vykřikla, stále ještě lapající po dechu. "Co tady děláš?"

"Přišel jsem za tebou," řekl. "Řekli mi, že tě najdu tady. Nemohl jsem uvěřit, že jsi do toho šla – a navíc uprostřed zimy! Jsi snad masochistka?"

Riley a Lucy se zasmály.

Lucy řekla: "Možná, že já jsem masochistka. Doufám, že dokážu uběhnout trasu ze žlutých cihel, až budu ve zralém věku, jako je teď Riley."

Riley škádlivě řekla Billovi, "Hele, jsem připravená do toho jít znovu. Chceš se připojit?"

Bill zavrtěl hlavou a zasmál se.

"Ha-ha," řekl. "Svou starou žlutou cihlu mám pořád doma a používám ji jako zarážku ke dveřím. Jedna mi stačí. Přemýšlím ale o tom, že bych se pustil do Zelené cihly. Chceš se připojit?"

Riley se znovu zasmála. Takzvaná "Zelená cihla" byl vtip FBI – ocenění pro někoho, kdo dokázal vykouřit třicet pět cigaret

během třiceti pěti po sobě jdoucích nocí.

"To vynechám," řekla.

Billův výraz náhle zvažněl.

"Pracuji na novém případě, Riley," řekl. "A potřebuji, abys na něm pracovala se mnou. Doufám, že proti tomu nic nemáš. Vím, že je to opravdu brzy po našem posledním případě."

Bill měl pravdu. Riley se zdálo, že Orina Rhodese dopadli teprve včera.

"Víš, právě jsem přivezla domů Jilly. Snažím se, aby se dostala do svého nového života. Nové školy ... do všeho nového."

"Jak se jí vede?" Zeptal se Bill.

"Je nevyzpytatelný, ale opravdu se snaží. Je tak šťastná, že může být součástí rodiny. Myslím ale, že bude potřebovat hodně pomoci."

"A April?"

"Je naprosto skvělá. Stále jsem udivena tím, jak ji boj s Rhodesem posílil. A Jilly má už teď moc ráda."

Po pauze se zeptala, "Na jakém případě pracuješ, Bille?"

Bill se na okamžik odmlčel.

"Jsem na cestě za šéfem, kvůli tomu případu," řekl. "Opravdu potřebuji tvoji pomoc, Riley."

Riley se přímo podívala na jejího přítele a společníka. Jeho výraz vyjadřoval hluboké vyčerpání. Když řekl, že potřebuje její pomoc, pak to myslel doopravdy. Riley přemýšlela, proč asi.

"Nech mě osprchovat se a obléci se do suchého oblečení," řekla. "Hned za tebou přijedu na úřad."

KAPITOLA PÁTÁ

Velitel týmu, Brent Meredith nebyl člověk, který by ztrácel čas s jemnostkami. Riley to věděla ze své zkušenosti. Takže když po běhu vešla do jeho kanceláře, ani nečekala žádnou běžnou konverzaci – žádné zdvořilé otázky, týkající se zdraví a domova a rodiny. Dokázal být laskavý a vřelý, ale takové chvíle byly vzácné. Dnes se hodlal pustit rovnou do práce a jeho záležitosti byly vždy naléhavé.

Bill už byl na místě. Stále vypadal velice znepokojeně. Doufala, že už se brzy dozví, proč.

Jak Riley se posadila, Meredith se k ní naklonil přes stůl, jeho široká, hranatá, afroamerická tvář byla jako vždy znepokojující.

"Jednu věc po druhé, agentko Paige," řekl.

Riley čekala, až řekne něco dalšího – na něco se zeptá nebo vydá rozkaz. Místo toho se na ni jen upřeně díval.

Riley trvalo jen okamžik, než pochopila, o co Meredithovi jde.

Meredith si dával záležet, aby tu otázku nevyslovil nahlas. Riley si jeho zdrženlivosti vážila. Vrah byl stále na svobodě a jeho jméno bylo Shane Hatcher. Uprchl ze Sing Singu a poslední úkol Riley byl Hatcherera zatknout.

To se jí nepodařilo. Ve skutečnosti se o to ani nepokusila a teď dostali Hatcherovo zatčení na starosti jiní agenti FBI. Zatím se jim to nepodařilo.

Shane Hatcher byl kriminálník géníus, který se stal během dlouhých let ve vězení uznávaným expertem v kriminologii. Takže ho Riley někdy navštěvovala ve vězení, aby od něj získala radu ohledně svých případů. Znala ho natolik dobře, že si mohla být jistá, že pro společnost nyní nepředstavuje žádné nebezpečí. Hatcher měl podivný ale přísřny morální kodex. Co utekl, zabil jednoho člověka – starěho nepřítěle, který byl sám nebezpečným zločincem. Riley byla přesvědčena, že by nikoho jiného nezabil.

Právě nyní Riley pochopila, že Meredith potřeboval vědět, zda se jí Hatcher znovu ozval. Byl to ostře sledovaný případ a zdálo se, že Hatcher se rychle stává jakousi městskou legendou – slavným géníem zločinu, který je schopný prakticky čehokoliv.

Vážila si Meredithovy rezervovanosti, protože tu otázku nepoložil nahlas. Ale prostá pravda byla, že Riley nevěděla o současných Hatcherových aktivitách nic, a ani o místě jeho pobytu.

"Nic nového není, pane," odpověděla na Meredithovu nevyslovenou otázku.

Meredith příkývl a zdálo se, že se trochu uvolnil.

"Dobrá tedy," řekl Meredith. "Půjdu rovnou k věci. Posílám agenta Jeffreyse do Seattlu na nový případ. Chce vás za partnera. Potřebuji vědět, zda jste k dispozici a pojedete s ním."

Riley potřebovala říci ne. Právě teď toho měla ve svěm životě k řešení tolik, že vzít si na starost práci ve vzdáleném městě nyní nepřicházelo v úvahu. Stále se jí občas vracelo PTSD, kterým trpěla od doby, kdy byla v zajetí sadistického zločince. Její dcera,

April, trpěla v rukou téhož muže, a nyní měla April své vlastní démony, které musela řešit. A Riley měla teď navíc novou dceru, která si zažila svá vlastní strašná traumata.

Kdyby jen mohla chvíli zůstat stranou a učit několik tříd na akademii, možná by mohla svůj život stabilizovat.

"Já nemůžu," pronesla Riley. "Teď ne."

Otočila se k Billovi.

"Ty víš, co teď řeším," řekla.

"Já vím, jen jsem doufal ..." řekl s prosebným výrazem v očích.

Bylo načase zjistit, oč jde.

"Co je to za případ?" Zeptala se Riley.

"V Seattlu byli otráveni nejméně dva lidé," řekl Meredith.

"Zdá se, že jde o sériový případ."

V té chvíli Riley pochopila, proč byl Bill otřesen. Když byl ještě chlapec, byla jeho matka otrávena a zemřela. Riley neznala žádné podrobnosti, ale věděla, že její vražda byla jedním z důvodů, proč se stal agentem FBI. Pronásledovalo ho to celá léta. Tento případ mu otevřel staré rány.

Takže když jí řekl, že ji potřebuje na případu, myslel to vážně.

Meredith pokračoval, "Prozatím víme o dvou obětech – muži a ženě. Možná jsou i další a možná ještě v budoucnosti další přibudou."

"Proč si nás žádají?" Zeptala se Riley. "Přímo v Seattlu je úřad FBI. To to nemůžou zvládnout?"

Meredith zavrtěl hlavou.

"Moc dobře to tam nefunguje. Zdá se, že místní FBI a místní policie se nemohou dohodnout ničím ohledně tohoto případu. To je důvod, proč je vás zapotřebí, ať už vás tam chtějí či nikoliv. Můžu se na vás spolehnout, agentko Paige?"

Náhle přišlo Riley rozhodnutí naprosto jednoznačné. Navzdory jejím osobním problémům jí bylo opravdu na tomto případě potřeba.

"Spolehněte se na mě," řekla nakonec.

Bill přikývl a slyšitelně si oddechl úlevou a vděčností.

"Dobrá," řekl Meredith. "Zítra ráno oba odletíte do Seattlu."

Meredith chvíli bubnoval prsty o stůl.

"Ale nečekejte příjemné přivítání," dodal. "Policajti ani federálové nebudou rádi, že vás vidí."

KAPITOLA ŠESTÁ

Riley se děsila prvního dne Jilly v nové škole skoro stejně jako se děsila některých případů. Teenager se díval spíše chmurně a Riley přemýšlela, jestli třeba na poslední chvíli neztropí scénu.

Je na to připravena? Riley se ptala sama sebe. Jsem na to připravena?

Také se zdálo, že je to nešťastně načasované. Riley dělalo starosti, že musí hned ráno odletět do Seattlu. Ale Bill potřeboval její pomoc a co se jí týče, to rozhodovalo o všem. Zdálo se, že Jilly byla v pořádku, když o tom hovořily doma, ale Riley nevěděla, co by měla nyní očekávat.

Naštěstí nemusela brát Jilly do školy sama. Ryan se nabídl, že bude řídit a Gabriela a April se také přidaly, aby nabídly morální oporu.

Když všichni vystoupili z auta na parkovišti školy, April vzala Jilly za ruku a vyšly rovnou k budově. Obě štíhlé dívky měly na sobě džíny a vysoké boty a teplé bundy. Riley je včera vzala na nákup a nechala Jilly vybrat si novou bundu, přehoz přes postel, plakáty a polštáře, aby si podle sebe upravila svou ložnici.

Riley, Ryan a Gabriela následovali dívky a Riley hrálo u srdce, když je tak pozorovala. Po letech mrzutosti a revoltě se April náhle zdála být neuvěřitelně zralá. Riley přemýšlela, že to je možná to, co April celou dobu potřebovala – někoho, o koho se může starat.

"Podívej se na ně," řekla Riley Ryanovi. "Jak se sbližují."

"Nádhera, co?" Řekl Ryan. "Ve skutečnosti vypadají jako sestry. To je to, co tě k ní táhlo?"

To byla zajímavá otázka. Když poprvé přivedla Jilly domů, Riley především překvapilo, jak odlišné jsou obě dívky. Ale nyní si stále více uvědomovala, čím jsou si podobné. April byla sice světlejší, s oříškově hnědýma očima po své matce, zatímco Jilly měla hnědé oči a olivovou pleť.

Ale právě teď, když obě dvě hlavy s tmavými vlasy společně poskakovaly, byly si velmi podobné.

"Možná ano," odpověděla na Ryanovu otázku. "Nepřemýšlela jsem nad tím. Věděla jsem jen, že je ve vážných nesnázích a že bych jí možná mohla pomoci."

"Možná jsi jí zachránila život," řekl Ryan.

Riley pocítila sevření v krku. Tato možnost ji nenapadla a byla to pokořující myšlenka. Byla nadšená a vyděšená zároveň z pocitu nově nalezené zodpovědnosti.

Celá rodina šla rovnou do kanceláře poradkyně. Vždy vřelá a usměvavá Wanda Lewisová pozdravila Jilly s mapou školy v ruce.

"Vezmu tě přímo do tvé učebny," řekla paní Lewisová.

"Vidím, že je to dobré místo," řekla Gabriela Jilly. "Budeš tu v pořádku."

Jilly teď vypadala nervózně, ale šťastně. Všechny objala a pak následovala paní Lewisovou chodbou.

"Ta škola se mi líbí," řekla Gabriela Ryanovi, Riley a April na zpáteční cestě k autu.

"Jsem ráda, že s tím souhlasíš," řekla Riley.

Myslela to upřímně. Gabriela byla mnohem víc než jen hospodyně. Byla skutečným členem rodiny. Bylo důležité, aby měla ohledně rodinných rozhodnutí dobrý pocit.

Všichni nastoupili do auta a Ryan nastartoval.

"Kam teď?" Zeptal se Ryan vesele.

"Já se musím dostat do školy," řekla April.

"A pak hned domů," řekla Riley. "Čeká na mě v Quanticu letadlo."

"Jasně," řekl Ryan a vyjel z parkoviště.

Jak Ryan řídil, Riley sledovala jeho obličej. Vypadal opravdu šťastně – šťastně, že je součástí dění a šťastně, že má nového člena rodiny. Takový nebyl skoro celé jejich manželství. Skutečně se zdálo, že je z něj jiný člověk. A v takových okamžicích za něj byla vděčná.

Otočila se a podívala se na svou dceru, která byla na zadním sedadle.

"Tohle všechno opravdu skvěle zvládáš," řekla Riley.

April vypadala překvapeně.

"Vkládám do toho hodně energie," řekla. "Jsem ráda, že sis toho všimla."

Riley tím byla chvíli překvapena. Ignorovala svou dceru kvůli starostem s přivedením nového člena rodiny a snaze, aby se dobře zabydlel?

April byla chvíli potichu a pak řekla: "Mami, já jsem pořád ráda, že jsi ji přivedla domů. Hádám, že mít novou sestru je

mnohem složitější, než jsem si myslela. Prožila si hrozné věci a někdy s ní není snadné mluvit."

"Já nechci, aby to pro tebe bylo těžké," řekla Riley.

April se chabě usmála. "Byla jsem na tebe tvrdá," řekla. "Jsem dost odolná na to, abych se vypořádala s problémy Jilly. A pravdou je, že se mi začíná líbit, pomáhat jí. My budeme v pohodě. Prosím, neměj o nás starost."

Riley uklidnilo, že Jilly zanechává v péči tří lidí, kterým může důvěřovat – April, Gabriely a Ryana. Přece jen jí ale vadilo, že právě teď musí odjet pryč. Doufala, že to nebude na dlouho.

*

Země se začala propadat, když Riley vyhlédla z okna malého letadla ÚACH - Úřadu pro analýzu chování. Letoun vystoupal nad mraky a zamířil nad severozápadní Pacifik – na téměř šest hodin dlouhý let. Za pár minut Riley pod sebou sledovala ubíhající krajinu.

Bill seděl vedle ní.

Řekl: "Vždycky, když takhle přelétávám celou zemi, pomyslím na to, jak lidé kdysi dávno museli chodit pěšky nebo jezdit na koních nebo na vozech."

Riley přikývla a usmála se. Bylo to, jako by Bill četl její myšlenky. Často se s ním tak cítila.

"Země musela lidem tehdy připadat obrovská," řekla. "Osadníkům trvalo několik měsíců, než ji přešli."

Mezi nimi se rozhostilo známé a pohodlné mlčení. Během let mezi ní a Billem proběhlo několik neshod a hádek a někdy se

zdálo, že je jejich partnerství konec. Ale teď měla pocit, že k němu má kvůli těm těžkým časům blíž. Věřila mu a svěřila by mu život a věděla, že on stejně důvěřoval jí.

Zrovna teď byla ráda, že s Billem nepodlehli přitažlivosti, která mezi nimi byla. Někdy k sobě měli až nebezpečně blízko.

To by všechno zkazilo, pomyslela si Riley.

Bylo od nich chytré, že si zachovali odstup. Ztrátu jejich přátelství si ani nedokázala představit. Byl pro ni nejlepším přítelem na světě.

Po několika okamžicích Bill řekl: "Díky, že jsi do toho šla, Riley. Tentokrát opravdu potřebuji tvou pomoc. Nemyslím si, že bych mohl zvládnout tento případ s jiným partnerem. Dokonce ani s Lucy."

Riley se na něj podívala a nic neříkala. Nemusela se ho ptát, co má na mysli. Věděla, že se jí konečně chystá říct pravdu o tom, co se stalo s jeho matkou. Pak pochopí, jak je pro něj tento případ důležitý a znepokojující.

Hleděl přímo před sebe, vzpomínal.

"Už víš o mé rodině," řekl. "Řekl jsem ti, že táta byl středoškolský učitel matematiky a moje máma pracovala jako bankovní úřednice. Se třemi dětmi dohromady jsme všichni žili pohodlně, i když jsme nebyli nijak obzvlášť bohatí. Pro nás pro všechny to byl docela šťastný život. Dokud ..."

Bill se na chvíli odmlčel.

"Stalo se to, když mi bylo devět let," pokračoval. "Těsně před Vánocemi pořádal personál banky, kde mamka pracovala,

každoroční vánoční večírek, vyměňovali si dárky a pojídali dorty a pořádali obvyklou kancelářskou oslavu. Když máma přišla to odpoledne domů, zněla jako že se dobře bavila a vše bylo v pořádku. Ale jak večer plynul, začala se chovat podivně."

Billova tvář z ponurých vzpomínek ztuhla.

"Dostala závratě a byla zmatená a její řeč byla špatně srozumitelná. Bylo to skoro, jako by byla opilá. Ale máma nikdy moc nepila a kromě toho na večírku nebyl podáván žádný alkohol. Nikdo z nás neměl tušení, co se děje. Rychle se to zhoršovalo. Začala trpět nevolností a zvracením. Táta s ní odjel na pohotovost. My děti jsme jeli s nimi."

Bill se znovu odmlčel. Riley viděla, že je pro něj stále těžší vyprávět, co se stalo.

"Když jsme se dostali do nemocnice, její srdce bilo jako o závod a ona hyperventilovala a její krevní tlak byl neskutečně vysoký. Pak upadla do kómatu. Začaly jí kolabovat ledviny a měla městnavé srdeční selhání."

Billovy oči se znovu zavřely a jeho obličej byl zkřivený bolestí. Riley si pomyslela, že by pro něj možná bylo nejlepší, aby zbytek svého příběhu nedokončil. Ale cítila, že by bylo nesprávné mu říci, aby přestal.

Bill řekl: "Do příštího rána lékaři zjistili co se děje. Utrpěla těžkou otravu ethylenglykolem."

Riley zavrtěla hlavou. Přišlo jí to povědomé, ale nedokázala to dost dobře zařadit.

Bill rychle vysvětlil, "Její punč na večírku byl dolitý

nemrznoucí směsí."

Riley zalapala po dechu.

"Proboha!" řekla. "Jak je to vůbec možné? Chci říct, nebyla by ta chuť –? "

"No, většina nemrznoucích kapalin má sladkou chuť," vysvětloval Bill. "Je snadné je smíchat se sladkým nápojem, aniž by si toho někdo všiml. Je hrozně snadné je použít jako jed."

Riley se snažila pochopit, co právě vyslechla.

"Ale pokud byl ten punč říznutý, co ostatní lidé?" zeptala se.

"To je právě ono," řekl Bill. "Nikdo jiný nebyl otráven. Nebylo to v míse s punčem. Bylo to jen v nápoji mámy. Někdo se zaměřil konkrétně na ni."

Opět na chvíli utichl.

"Ale pak už bylo příliš pozdě," řekl. "Zůstala v bezvědomí a zemřela na nový rok. Byli jsme pořád u jejího lůžka."

Billovi se podařilo zadržet slzy. Riley se domnívala, že si za ta léta už dost pobřečel.

"Nedávalo to smysl," řekl Bill. "Všichni měli mamku rádi. Neměla na světě žádné nepřátele. Policie to vyšetřovala a vyšlo najevo že nikdo, kdo pracoval v bance, to nebyl. Ale několik spolupracovníků si vzpomnělo na podivného muže, který během večírku přišel a zase odešel. Zdál se být přátelský a každý předpokládal, že je to něčí host nebo kamarád nebo příbuzný. Před koncem večírku odešel."

Bill rozčileně zavrtěl hlavou.

"Případ pomalu utichl. A pořád není vyřešený. Myslím, že už

nikdy nebude. Po tolika letech už ho nikdo nevyřeší. Bylo strašné nikdy zjistit, kdo to udělal, nikdy ho nepostavit před soud. Ale nejhorší bylo nikdy nezjistit proč. Zdálo se to tak zbytečně kruté. Proč mamka? Co udělala, že jí někdo musel udělat něco tak strašného? Nebo možná nic neudělala. Možná to byl jen nějaký zlý vtip. Nevědět, bylo skličující. A pořád ještě je. A samozřejmě to je jeden z důvodů, proč jsem – "

Myšlenku nedořekl. Ani nemusel. Riley věděla, že nevyřešená záhada úmrtí jeho matky byl důvod, proč se Bill dal na kariéru v bezpečnostních složkách.

"Je mi to tak líto," řekla Riley.

Bill pokrčil slabě rameny, jako by mu na ramenou spočívala obrovská váha.

"To bylo dávno," řekl. "A ty určitě dobře víš, jaký to byl pocit."

Billova tichá slova Riley otrásla. Věděla přesně, co tím myslí. A měl pravdu. Řekla mu o tom už dávno, takže nebylo třeba to nyní opakovat. Už věděl. Ale její vzpomínky proto nebyly o nic méně šírající.

Riley bylo šest let a maminka ji vzala do cukrárny. Riley byla nadšená a chtěla všechny bonbóny, které viděla. Někdy jí máma vyhubovala, že takhle vyvádí. Ale dnes byla maminka milá a hýčkala ji, kupovala jí všechny sladkosti, které chtěla.

Když byly ve frontě u pokladny, přistoupil k nim cizí muž. Měl přes hlavu něco, co zplošťovalo jeho nos, rty a tváře a vypadal proto legračně a zároveň strašidelně, jako cirkusový klaun. Riley

chvíli trvalo, než si uvědomila, že má přes hlavu nylonovou punčochu jako tu, co maminka nosila na nohou.

Držel zbraň. Vypadalo to, že je obrovská. Mířil s ní na maminku.

"Dej mi peněženku," řekl.

Ale maminka to neudělala. Riley netušila proč. Věděla, že se maminka bojí, možná příliš na to, aby udělala, co jí muž řekl a Riley by se také měla nespíš bát a tak se také bála.

Řekl mamince nějaká nehezká slova, ale ona mu svou peněženku ani tak nedala. Celá se chvěla.

Pak přišla rána a záblesk a maminka spadla na podlahu. Muž řekl další špatná slova a utekl. Maminka krvácela na hrudi a chvíli lapala po dechu a kroutila se, pak ležela úplně klidně.

Malá Riley začala křičet. A hodně dlouho křičet nepřestala.

Jemný dotek Billovy ruky na té její vrátil Riley zpět do současnosti.

"Je mi to líto," řekl Bill. "Nechtěl jsem vyvolat všechny vzpomínky."

Očividně spatřil slzu stékající po její tváři. Stiskla mu ruku. Byla za jeho pochopení a zájem vděčná. Ale pravda byla taková, že Riley nikdy neřekla Billovi o vzpomínce, která ji trápila ze všeho nejvíce.

Její otec byl plukovník námořní pěchoty – přísný, krutý, bezcitný, nemilující a nekompromisní muž. Během všech let, které následovaly, Riley smrt její matky vyčítal. Nezáleželo na tom, že jí bylo pouhých šest let.

"Je to jako bys ji zastřelila sama, protože jsi jí nebyla k ničemu dobrá," řekl.

Zemřel v loňském roce a nikdy jí to neodpustil.

Riley si otřela tvář a vyhlédla z okna na pozvolna ubíhající krajinu několik mil pod nimi.

Často si uvědomovala, kolik toho mají s Billem společného a jak byli oba pronásledováni minulými tragédiemi a nespravedlností. Během dlouhých let svého partnerství byli oba řízeni podobnými démony a pronásledováni podobnými duchy.

I když měla starost o Jilly a život doma, Riley si nyní uvědomovala, že udělala dobře, když souhlasila, že se k Billovi při práci na tomto případě připojí. Pokaždé, když spolu pracovali, se jejich pouto stávalo silnější a hlubší. A tento případ nebude výjimkou.

Tyto vraždy vyřeší, Riley si tím byla jistá. Ale co tím ona a Bill získají nebo ztratí?

Možná se oba trochu vyléčíme, pomyslela si Riley. Nebo se možná naše rány více otevřou a budou více bolet.

Řekla si, že na tom vůbec nezáleží. Vždycky společně pracovali, bez ohledu na to, jak obtížné to bylo.

Nyní možná budou čelit obzvláště ošklivému zločinu.

KAPITOLA SEDMÁ

Když letadlo ÚACH přistálo v Sea-Tacu, mezinárodním letišti Seattle-Tacoma, po oknech stékal silný proud deště. Riley se podívala na hodinky. Doma byly asi dvě hodiny odpoledne doma, ale tady bylo jedenáct hodin dopoledne. Díky tomu budou mít čas, aby dnes na případu ještě něco udělali.

Jak se s Billem přesouvali k východu, pilot vyšel ze své kajuty a každému z nich podal deštník.

"Budete je potřebovat," řekl s úsměvem. "Zima je v tomto koutu země to nejhorší období."

Když stáli na horní plošině schodiště, Riley s ním musela souhlasit. Byla ráda, že měli deštníky, ale přála si, aby se byla oblékla tepleji. Nejenže pršelo, byla také pořádná zima.

Na okraji asfaltu zastavilo SUV. Dva muži v přšipláštích spěchali z vozidla a směrem k jejich letadlu. Představili jako agenti Havens a Trafford z FBI úřadu v Seattlu.

"Vezmeme vás do kanceláře soudního lékaře," řekl agent Havens. "Vedoucí týmu tohoto šetření tam na vás čeká."

Bill a Riley nastoupili do auta a agent Trafford se rozjel prudkým deštěm. Riley cestou sotva rozeznávala známé letištní hotely a to bylo tak vše, co viděla. Věděla, bylo za tím je někde město, ale to bylo prakticky neviditelné.

Říkala si, zda se vůbec někdy podívá do Seattlu, když už tu je.

Ve chvíli, kdy se Riley a Bill posadili v konferenční místnosti v Seattlu, v budově soudního lékaře, Riley cítila, že přijdou potíže. S Billem si vyměnili pohledy a ona viděla, že on to napětí také cítí.

Vedoucí týmu Maynard Sanderson byl muž s velkou hrudí, velkými čelistmi a jeho přítomnost dělala na Riley dojem, jako by byl něco mezi vojenským důstojníkem a evangelickým kazatelem.

Sanderson se mračil na tělnatého muže, jehož hustý mroží knír vytvářel v jeho tváři dojem permanentního zamračeného výrazu. Byl představen jako Perry McCade, policejní šéf Seattlu.

Řeč těla obou mužů a místa, na která se u stolu posadili, prozrazovaly Riley vše. Být v jedné místnosti bylo z nějakého důvodu to poslední, co chtěli. A také si byla jistá, že oba muži si obzvláště nepřáli, aby byli Riley a Bill přítomni.

Vzpomněla si na to, co řekl Brent Meredith, než odjeli Quantica.

"Nečekejte příjemné přivítání. Policajti ani federálové nebudou rádi, že vás vidí."

Riley přemýšlela, na jaké minové pole se to s Billem vydali. Odehrával se zde bez jediného slova naprostý mocenský boj. A věděla, že se za pár minut rozpoutá verbální souboj.

Naproti tomu vedoucí lékařka Prisha Shankarová vypadala pohodlně a lhostejně. Žena s tmavou pletí a černými vlasy byla asi tak stará jako Riley a působila stoicky a chladnokrevně.

Konec konců je na vlastní půdě, dovtípila se Riley.

Agent Sanderson si dovolil setkání započít.

"Agenti Paige a Jeffreysi," řekl Riley a Billovi, "jsem rád, že jste mohli přijet až z Quantica."

Jeho ledový hlas Riley prozradil, že opak je pravdou.

"Jsme rádi, že můžeme pomoci," řekl Bill, ale nezněl velmi sebejistě.

Riley se jen usmála a přikývla.

"Pánové," řekl Sanderson, ignorující přítomnost dvou žen, "jsme tu proto, abychom vyšetřili dvě vraždy. Tady v Seattlu možná začal řídit sériový vrah. A je na nás, abychom ho zastavili, než zabije znovu."

Policejní šéf McCade slyšitelně zavrčel.

"Chcete něco dodat, McCade?" Zeptal se Sanderson suše.

"To není sériový vrah," zabručel McCade. "A není to případ pro FBI. Mí poldové to mají pod kontrolou."

Riley si o tom začínala utvářet obrázek. Vzpomněla si, jak Meredith říkal, že místní úřady s tímto případem zápolí. A teď viděla proč. Nebyli stejně naladěni a nikdo se na ničem nemohl shodnout.

Šéf policie McCade se zlobil, že FBI leze do případu místní vraždy. A Sanderson se vztekal, že FBI posílá z Quantica Billa a Riley, aby to tu srovnali.

Dokonalá bouře, pomyslela si Riley.

Sanderson se obrátil ke vedoucí lékařce a řekl, "Doktoro Shankarová, možná byste chtěla shrnout, co v současné době víme."

Zdánlivě mimo napjatou situaci, doktorka Shankarová klikla dálkovým ovladačem, aby na projekci ukázala obrázek. Byla to fotografie nevýrazné ženy na řidičském průkaze, která měla rovné vlasy, mdlé hnědé barvy.

Shankarová řekla: "Před měsícem a půl zemřela doma ve spánku žena jménem Margaret Jewellová, vypadalo to na srdeční infarkt. Den předtím si stěžovala na bolesti kloubů, ale podle jejího manžela to nebylo neobvyklé. Trpěla fibromyálií."

Shankarová znovu klikla dálkovým ovládáním a ukázala fotku jiného řidičského průkazu. Byl na ní muž středního věku s laskavou, ale smutnou tváří.

Řekla, "Před pár dny přišel do nemocnice South Hill Cody Woods a stěžoval si na bolesti na hrudi. Stěžoval si také na bolesti kloubů, ale to opět nebylo překvapující. Trpěl artritidou a před týdnem mu byl vyměněn kolenní kloub. Za několik hodin po přijetí do nemocnice také zemřel, také to vypadalo na infarkt."

"Zcela nesouvisející úmrtí," zamumlal McCade.

"Takže říkáte, že ani jedna z těchto úmrtí nebyla vražda?" Zeptal se Sanderson.

"Margaret Jewellová, pravděpodobně," řekl McCade. "Cody Woods, rozhodně ne. Necháváme ho jako rozptýlení. Kalíme vodu. Kdybyste to jen nechali mým chlapcům a mně v mžiku bychom ten případ vyřešili."

"Na případ Jewellové jste měli měsíc a půl," řekl Sanderson.

Doktorka Shankarová se poněkud tajemně usmála, když se McCade a Sanderson dál hašteřili. Potom znovu stiskla dálkové

ovládání. Ukázaly se další dvě fotografie.

Místnost ztichla a Riley byla zaskočená.

Muži na obou fotografiích vypadali původem ze Středního východu. Riley jednoho z nich nepoznávala. Ale rozhodně poznala toho druhého.

Byl to Saddam Hussein.

KAPITOLA OSMÁ

Riley zírala na obrázek promítaný na zeď. Kam vedoucí lékařka fotkou Saddama Husseina asi míří? Sesazený vůdce Iráku byl popraven už v roce 2006, za zločiny proti lidskosti. Jakou spojitost měl s pravděpodobným sériovým vrahem v Seattlu?

Poté, co fotografie dostatečně zapůsobily, doktorka Shankarová znovu promluvila.

"Jsem si jistá, že všichni poznáváme muže nalevo. Muž napravo byl Majidi Jehad, šíitský disident proti režimu Saddama Husseina. V květnu 1980 Jehad dostal povolení k vycestování do Londýna. Když se zastavil v Bagdádu na policejní stanici, aby si vyzvedl pas, dostal sklenici pomerančového džusu. Opustil Irák živ a zdráv. Zemřel brzy poté, co dorazil do Londýna."

Doktorka Shankarová promítla obrázky mnoha dalších tváří z Blízkého východu.

"Všechny tyto muže potkal podobný osud. Saddam zlikvidoval stovky disidentů v podstatě stejným způsobem. Když byli někteří z nich propuštěni z vězení, byly jim nabídnuty nápoje na oslavu jejich svobody. Nikdo z nich nežil dlouho."

Velitel McCade chápavě přikývl.

"Otrava thalliem," řekl.

"Přesně tak," řekla doktorka Shankarová. "Thallium je chemický prvek, který lze přeměnit v rozpustný, bezbarvý prášek

bez zápachu a bez chuti. Byl to oblíbený jed Saddama Husseina. Ale nebyl to on, kdo přišel na myšlenku vraždit s ním své nepřátele. Někdy se mu říká 'jed traviče', protože působí pomalu a produkuje symptomy, které mohou mít za následek chybné příčiny smrti."

Klikla na dálkové ovládání a objevily se další tváře, včetně kubánského diktátora Fidela Castra.

Řekla, "V roce 1960 francouzská tajná služba použila thallia, aby zabila kamerunského vůdce rebelů Félix-Rolanda Moumiého. A mnozí věří, že CIA se pokusilo použít thallia v jednom z mnoha neúspěšných pokusů zavraždit Fidela Castra. V plánu bylo vložit prášek thallia do bot Fidela Castra. Kdyby se to CIA podařilo, Castrova smrt by byla ponižující, pomalá a bolestivá. Jeho kultovní vousy by vypadly předtím, než by zemřel."

Klikla na dálkové ovládání a tváře Margaret Jewellové a Cody Woodse se objevily znovu.

"Říkám vám to všechno proto, abyste pochopili, že máme co do činění s velmi sofistikovaným vrahem," řekla doktorka Shankarová. "Našla jsem stopy thallia v těle Margaret Jewellové a Cody Woodse. Já nemám pochyb o tom, že byli oba otráveni stejným vrahem."

Doktorka Shankarová se rozhlédla po místnosti.

"Chcete někdo něco dodat?" zeptala se.

"Jo," řekl velitel McCade. "Pořád si nemyslím, že spolu vraždy souvisí."

Riley byla tou poznámkou překvapena. Ale doktorka Shankarová nevypadala překvapeně.

"Proč ne, veliteli McCade?" zeptala se.

"Cody Woods byl instalatér," řekl McCade. "Nebylo by možné, aby byl vystaven thalliu během svého povolání?"

"Je to možné," odpověděla doktorka Shankarová. "Instalatéři musí být opatrní, aby se vyhnuli velkému množství nebezpečných látek, včetně azbestu a těžkých kovů, jako arsen a thallium. Ale já si nemyslím, že to je to, co se v případě Cody Woodse stalo."

Riley to zajímalo víc a víc.

"Proč ne?" zeptala se.

Doktorka Shankarová klikla dálkovým ovládáním a objevily se zprávy z toxikologie.

"Tyto vraždy se zdají být otravou thallia tak trochu na jiný způsob," řekla. "Ani jedna oběť netrpěla některými klasickými symptomy – ztrátou vlasů, horečkou, zvracením, bolestmi břicha. Jak jsem již řekla, byly tam jisté bolesti kloubů, ale nic jiného. Smrt přišla náhle a vypadala jako běžný srdeční infarkt. Žádné prodlevy. Kdyby nebyli moji zaměstnanci ve střežu, nemuseli si všimnout, že se jedná o případy otravy thalliem."

Zdálo se, že Bill sdílí Rileyin zájem.

"Takže máme co do činění s něčím jako – značkovým thalliem?" zeptal se.

"S něčím takovým," řekla doktorka Shankarová. "Můj personál stále usiluje o rozluštění podstaty tohoto chemického koktejlu. Ale jednou ze složek je určitě hexakynoželeznan

draselný – chemická látka, kterou možná znáte pod názvem barviva Pruská modř. To je divné, protože jediným známým protijedem při otravě thalliem je Pruská modř."

Velký knír velitele McCadea se zacukal.

"To nedává smysl," zavrčel. "Proč by travič vpravil s jedem zároveň protijed?"

Riley se odvážila hádat.

"Mohlo by to být proto, aby zamaskoval příznaky otravy thalliem?"

Doktorka Shankarová kývla na souhlas.

"To je moje pracovní teorie. Ostatní chemikálie, které jsme našli, by reagovaly s thalliem komplexně, čemuž zatím nerozumíme. Ale zřejmě pomohly ovládat charakter symptomů. Ten, kdo vymyslel směs věděl, co dělá. Měl poměrně dobrou znalost farmakologie a chemie."

Velitel McCade bubnoval prsty o stůl.

"Nevěřím vám," řekl. "Výsledky u druhé oběti musely být zkresleny nálezem u té první. Našli jste co jste hledali."

Nebylo to poprvé, kdy tvář doktorky Shankarové jevila známky překvapení. Riley byla také zaskočena troufalostí policejního velitele, který si dovolil zpochybnit odbornost Shankarové.

"Proč si to myslíte?" Tázala se doktorka Shankarová.

"Protože máme jistého podezřelého z vraždy Margaret Jewellové," řekl. "Byla vdaná za jinou ženou, jménem Barbara Bradleyová – která si říkala Barb. Přátelé a sousedé páru říkají,

že obě měly nějaké problémy, hlasité boje, které sousedy budily. Bradleyová má ve skutečnosti záznam kvůli kriminálnímu napadení. Lidé říkají, že snadno ztrácí nervy. Udělala to. Všichni jsme si tím jistí."

"Proč jste ji nepředvedli?" Dožadoval se agent Sanderson.

Oči velitele McCadea defenzivně těkaly.

"Vyslyšali jsme ji doma," řekl. "Ale je to prohnaný člověk a my stále nemáme dostatek důkazů, abychom ji přivedli. Budujeme případ. Ale trvá to."

Agent Sanderson se zaculil a zamručel.

Řekl: "Dobře, zatímco si vytváříte případ, zdá se že 'tutový' podezřelý se na to vrhl a zabil někoho dalšího. Měli byste raději zvýšit tempo. Možná se to chystá zopakovat."

Obličej velitele McCadea byl stále rudý zlostí.

"Tak to se sakra mýlíte," řekl. "Říkám vám, že vražda Margaret Jewellové byl ojedinělý incident. Barb Bradleyová neměla žádný motiv zabít Cody Woodse, nebo kohokoli jiného, pokud víme."

"Pokud víte," dodal Sanderson pohrdavým tónem.

Riley cítila, jak skryté napětí stoupá na povrch. Doufala, že setkání skončí bez boje a bez tahanic.

Mezitím na tom začal její mozek pracovat, snažil se najít smysl toho, co se doposud dozvěděla.

Zeptala se velitele McCadea, "Jak na tom byli finančně dobře Jewell a Bradleyová?"

"Vůbec ne," řekl. "Nižší střední třída. Ve skutečnosti si

myslíme, že finanční zátěž mohla být jedním z motivů."

"Čím se Barb Bradleyová živí?"

"Dodává ložní prádlo," řekl McCade.

Riley se v mysli začalo formovat tušení. Pomyslela si, že vrah, který jed používal, byla žena. A jako osoba, která rozváží dodávkou mohla mít přístup do různých zdravotnických zařízení. Určitě to byl někdo, s kým by si chtěla mluvit.

"Chtěla bych adresu Barb Bradleyové," řekla. "Agent Jeffreys a já bychom si s ní měli jet pohovořit."

Velitel McCade se na ni podíval, jako by zešílela.

"Právě jsem vám řekl, že už jsme to udělali," reagoval.

Zdá se, že ne zcela dobře, pomyslela si Riley.

Ale potlačila nutkání to říct nahlas.

Bill dodal, "Souhlasím s agentkou Paige. Měli bychom se jít podívat na Barb Bradleyovou sami."

Velitel McCade se očividně cítil uražen.

"To nedovolím," řekl.

Riley věděla, že velitel FBI týmu, agent Sanderson, mohl McCadeovo rozhodnutí zvrátit, kdyby chtěl. Ale když se podívala na Sandersona, aby ji podpořil, jen se na ni vytřeštěně díval.

To ji rozhodilo. Okamžitě situaci pochopila. Ačkoli Sanderson a McCade jeden druhého nenáviděli, byli v zášti proti Riley a Billovi spojenci. Co se jich obou týče, agenti z Quantica neměli na jejich půdě co pohledávat. Ať už si uvědomili, nebo ne, jejich ega byla mnohem důležitější, než samotný případ.

Jak to máme s Billem asi udělat? říkala si.

Naproti tomu se doktorka Shankarová zdála být v klidu a vyrovnaná jako nikdy.

Řekla: "Chtěla bych vědět, proč je to tak špatný nápad, aby Jeffreys a Paige pohovořili s Barb Bradleyovou."

Riley byla překvapená odvahou Shankarové se ozvat. Konec konců, i jako vedoucí lékařka bezostyšně překračovala své hranice.

"Protože své vlastní vyšetřování vedu já!" Řekl McCade a nyní téměř křičel. "Mohli by v tom udělat nepořádek!"

Doktorka Shankarová se usmála tím svým nevyzpytatelným úsměvem.

"Veliteli McCade, vy skutečně zpochybňujete způsobilost těchto dvou agentů z Quantica?"

Pak se otočila na velitele FBI týmu a dodala, "Agente Sandersono, co na to říkáte?"

McCade a Sanderson mlčky zírali na doktorku Shankarovou s otevřenými ústy.

Riley si všimla, že se na ni doktorka Shankarová usmívá. Riley se neudržela a obdivně se na ni také usmála. Zde, v její vlastní budově, Shankarová věděla, jak si autoritativní přítomnost ochránit. Nezáleželo na tom, kdo si myslel, že situaci řídí. Byla pěkně náročným zákazníkem.

Velitel McCade rezignovaně potřásl hlavou.

"OK," řekl. "Pokud chcete adresu, máte ji mít."

Agent Sanderson rychle dodal, "Ale chci, aby s vámi šli moji

lidé."

"To zní fér," řekla Riley.

McCade naškrábal adresu a podal ji Billovi.

Sanderson setkání ukončil.

"Ježíši, viděla jsi už někdy takový pár arogantních pitomců?"

Zeptal se Bill Riley, když kráčeli k autu. "Jak máme sakra něčeho dosáhnout?"

Riley neodpověděla. Popravdě neměla ani tušení. Cítila, že tento případ bude už tak dostatečně složitý, aniž by se museli vypořádat s místní mocenskou politikou. Ona a Bill se do toho musí bez otálení pustit a to dřív, než zemře někdo další.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Dnes se jmenovala Judy Brubakerová.

Líbilo se jí být Judy Brubakerovou.

Lidé měli rádi Judy Brubakerovou.

Svižně se pohybovala kolem prázdné postele, narovnávala prostěradlo a natřásala polštáře. Přitom se usmívala na ženu, která seděla v pohodlném křesle.

Judy se ještě nerozhodla, zda ji zabije, nebo ne.

Čas už téměř vypršel, pomyslela si Judy. Musím se rozhodnout.

Jméno ženy bylo Amanda Somersová. Judy přišla zvláštní a plachá, malá šedivá myška. Byla v Judyně péči od včerejška.

Zatímco jí Judy stlala postel, začala zpívat.

Daleko od domova,

Tak daleko od domova -

Děťátko na míle vzdálené.

Amanda se k ní připojila tím svým nepatrným, pisklavým hláskem.

Chřadneš a soužíš se

Ze dne na den

Nemůžeš se smát, nemůžeš si hrát.

Judy byla trochu překvapena. Amanda Somersová se doposud o ukolébavku nezajímala.

"Líbí se vám ta píseň?" Zeptala se Judy Brubakerová.

"Asi ano," řekl Amanda. "Je smutná a myslím, že se hodí k mé náladě."

"Proč jste smutná? Vaše léčba je u konce a půjdete domů. Většina pacientů je rádi, když jdou domů."

Amanda si povzdechla a nic neříkala. Sepjala ruce v modlitbě. S prsty u sebe od sebe odsunula dlaně. Pohyb opakovala několikrát. Bylo to cvičení, které Judy Amandu naučila pro lepší hojení po operaci karpálního tunelu.

"Dělám to dobře?" Zeptala se Amanda.

"Skoro," řekla Judy, přikrčila se vedle ní a dotkla se jejích rukou, aby pohyb upravila. "Musíte nechat prsty natažené, aby se vyklonily ven. Nezapomeňte, že vaše ruce mají vypadat jako pavouk, který dělá kliky na zrcadle."

Amanda to nyní dělala správně. Usmála se, zdálo se, že je na sebe pyšná.

"Cítím, že to opravdu pomáhá," řekla. "Díky."

Judy sledovala Amandu, jak pokračuje ve svém cvičení. Judy opravdu nenáviděla tu krátkou, ošklivou jizvu, táhnoucí se podél spodní části Amandiny pravé ruky.

Zbytečná operace, pomyslela si Judy.

Lékaři využili Amandiny důvěry a důvěřivosti. Byla si jistá, že méně drastická léčba by fungovala stejně dobře nebo lépe. Možná dlaha nebo nějaké kortikosteroidní injekce. Judy zažila příliš mnoho lékařů, kteří trvali na chirurgii, ať už to bylo zapotřebí, nebo ne. To ji vždy rozčílilo.

Ale dnes Judy nebyla našťvaná jen na lékaře. Pacientka ji také

rozladila. Jen si nebyla jistá, proč.

Tuhle je těžké rozpovídat, pomyslela si Judy, když se posadila na kraj postele.

Během jejich společných chvilích Amanda nechávala Judy mluvit.

Judy Brubakerová měla samozřejmě spoustu zajímavých příběhů. Judy nebyla vůbec podobná zmizelé Hallie Stilliansové, která měla domáckou osobnost milující tety.

Judy Brubakerová byla prostší a více okázalá a obvykle nosila tepláky namísto konvenčního oblečení. Ráda vyprávěla příběhy o jejím dobrodružství - rogalu, parašutismu, potápění, horolezectví a podobně. Stopem projela po celé Evropě a velkou část Asie.

Samozřejmě, že se žádné z těchto dobrodružství opravdu neudálo. Ale byly to krásné příběhy.

Většina lidí měla ráda Judy Brubakerovou. Lidem, kterým mohla Hallie připadat trochu sentimentální a sladká, se mohla Judyna přímá osobnost líbit.

Možná, že se Amandě Judy moc nezamlouvá, pomyslela si.

Z jakéhosi důvodu jí toho o sobě Amanda moc neřekla. Bylo jí přes čtyřicet, ale nikdy o své minulosti nic neřekla. Judy stále nevěděla, čím se Amanda živila nebo zda vůbec něco dělala. Nevěděla, zda byla Amanda někdy vdaná – přestože absence snubního prstenu naznačovala, že nyní vdaná není.

Judy byla zděšena tím, jak se věci vyvíjely. A opravdu se krátil čas. Amanda by mohla vstát a kdykoli odejít. A Judy se tady

snažila rozhodnout, zda ji otrávit, nebo ne.

Součástí její nerozhodnosti byla jednoduchá obezřetnost. Věci se v posledních několika dnech hodně změnily. Její poslední dvě vraždy byly nyní v novinách. Zdálo se, že nějaký chytrý lékař našel v mrtvolách thallium. To bylo znepokojující.

Měla připravený sáček s čajem s pozměněným receptem, ve kterém použila trochu více arsenu a o něco méně thallia. Ale stále hrozilo nebezpečí, že se na to přijde. Neměla ani ponětí, zda úmrtí Margaret Jewellové a Cody Woodse byla vystopována až k jejich rehabilitačnímu pobytu nebo k jejich ošetřovateli. Tento způsob zabíjení byl stále rizikovější.

Ale skutečný problém byl v tom, že z celé záležitosti prostě neměla dobrý pocit.

S Amandou Somersovou neměla žádný vztah.

Neměla vůbec pocit, že ji zná.

Nabízet Amandě "přípitek" na její odchod s šálkem čaje by působilo nuceně nebo dokonce vulgárně.

Ale žena byla stále tu, cvičila rukama a nevytvářela dojem, že už by chtěla odejít.

"Nechcete jít domů?" Zeptala se Judy.

Žena si povzdechla.

"No, víte, já mám ještě jiné fyzické problémy. Například moje záda. Čím jsem starší, tím je to horší. Můj doktor říká, že kvůli tomu potřebuji jít na operaci. Ale já nevím. Stále si myslím, že možná terapie je vše, co potřebuji. A vy jste tak dobrá terapeutka."

"Děkuji," řekla Judy. "Ale víte, já tady nepracuji na plný úvazek. Jsem na volné noze a dnes jsem tady naposledy. Pokud tu zůstanete déle, pak nebudete v mé péči."

Judy vyděsil Amandin teskný pohled. Amanda s ní zřídka kdy navázal takový oční kontakt.

"Nevíte, jaké to je," řekla Amanda.

"Jaké je co?" Zeptala se Judy.

Amanda pokrčila trochu rameny, stále se dívala Judy do očí.

"Být obklopen lidmi, kterým nelze plně důvěřovat. Lidé, kteří vytváří dojem, že jim na vás záleží, ale možná že ne. Možná od vás jen něco chtějí. Uživatelé. Odběratelé. Mnozí lidé v mém životě je takoví. Nemám žádnou rodinu a nevím, kdo jsou mí přátelé. Nevím, komu můžu věřit a komu ne."

Amanda s lehkým úsměvem dodala, "Rozumíte mi?"

Judy si nebyla jistá. Amanda stále hovořila v hádankách.

Je do mě snad zamilovaná? Podívovala se Judy.

Nebylo to nemožné. Judy si uvědomovala, že si lidé často mysleli, že je lesbička. To ji vždycky pobavilo, protože nikdy opravdu nepomyslela na to, že by Judy mohla být homosexuál.

Ale možná to nebylo ono.

Možná byla Amanda prostě sama a začala se jí líbit Judy a začala jí důvěřovat, aniž by si to uvědomila.

Jedna věc se zdála být jistá. Amanda byla citově velmi nejistá, pravděpodobně neurotická, rozhodně depresivní. Určitě bere celou řadu léků na předpis. Kdyby se na ně Judy mohla podívat, mohla by Amandě vytvořit koktejl přímo na míru. To už předtím

jednou udělala a mělo to své výhody, zejména v takovémto okamžiku. Bylo by dobré tentokrát přeskočit recept s thalliem.

"Kde bydlíte?" Zeptala se Judy.

Amandina tvář se změnila, jakoby se snažila rozhodnout, co říci Judy.

"Na hausbótu," řekl Amanda.

"Na hausbótu? Opravdu?"

Amanda přikývla. To v Judy vzbudilo zájem. Ale proč měla pocit, že jí Amanda neříká pravdu - nebo alespoň ne celou pravdu?

"To je divné," řekla Judy. "Žiji v Seattlu léta a na vodních tocích je tu tolik hausbótů, ale já jsem nikdy na žádném nebyla. To je jedno z mála dobrodružství, které jsem ještě nezažila."

Amandin úsměv se rozjasnil, ale nic neříkala. Ten nevyzpytatelný úsměv začínal Judy znervózňovat. Chystala se jí Amanda pozvat na návštěvu na její hausbót? A měla vůbec hausbót?

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.